

kommune f. Eks. til Utterslev til de mange usle Lejligheder, der er der. De tvinges ud i usunde og daarlige Kvarterer, hvor ellers ingen Mennesker ville bo, og maa der tage Lejligheder, som ellers vilde komme til at staa ledige, fordi ingen kan være tjent med dem. Det er jo en bekendt Sag, at det første Spørgsmaal, som Værten stiller til den, der søger en Lejlighed, er: „Hvor mange Børn har De?“ Hvis han nu har 4 eller derover, vil han saare ofte øjeblikkelig blive afvist. Derfor hører man ofte, at Folk med mange Børn giver et undvigende Svar. Saaledes er det mig bekendt, at en Mand, der skulde leje en Lejlighed og havde 9 Børn, paa Værtens Spørgsmaal svarede: „9, men de ere paa Kirkegaarden alle sammen“. Det var ogsaa sandt; hans Kone var gaaet ud paa Kirkegaarden den Dag. Da Værten hørte, at alle Børnene vare paa Kirkegaarden, saa kunde Manden godt faa Lejligheden. Hvorledes det senere er gaaet ham, ved jeg ikke. Det er ogsaa en kendt Sag, at Værterne i hele Gader og Kvarterer slutte sig sammen og siger den ene Familie med Børn op efter den anden. Der er derfor intet overdrevent i at udtale, at der i Øjeblikket fra visse Husværter Side er etableret en Forfølgelse over for Familier med mange Børn. Det var netop disse Familier, som Socialdemokratiets Lovforslag skulde komme til gode. I det Øjeblik Kommunen begynder at opføre Arbejderboliger, synes jeg, det vilde være naturligt at tilbyde disse Boliger til disse Familier, som allerede have svært ved at finde Lejlighed. Der er naturligvis ikke ret stor Udsigt til, at denne Lov vil blive gennemført, men hvis den strander, kan Ansvarret derfor naturligvis lægges paa forskellige Steder. Men de, der have syltet denne Lov hen i 4 Maaneder, kunne ikke helt sige sig fri for Skylden, hvis det skulde hælde sig, at Loven ikke blev gennemført.

Meyer: Jeg skulde ikke have forlænget denne Debat, hvis ikke den ærede Ordfører havde angrebet det Blad, i hvis Redaktion jeg sidder, idet den ærede Ordfører sagde, at saa snart en fattig Lejer kommer op paa „Socialdemokraten“s Kontor med Klage, var Bladet straks rede til at skrive den om og fremsætte Sagen paa en ensidig Maade, medens den ærede Ordfører derimod vilde tillade sig at se Sagen fra den modsatte Side. Jeg skal imidlertid berolige Ordføreren med, at det ikke gaar saa hastigt til hos os, med at skrive Klager. Vi pleje at undersøge Sagen fra

begge Sider og ikke kritikløst at optage enhver Klage til os. Bladets Redaktion er imidlertid saaledes, at der undertiden kun kan være ringe Tid til Undersøgelse, men Princippet er at undersøge Sagen fra to Sider. Jeg har haft speciel Lejlighed til at beskæftige mig med dette Spørgsmaal om fattige Lejere, og jeg tør forsikre den ærede Ordfører om, at hvor meget man end vil se denne Sag fra to Sider, kan det ikke skjules, at vi have et Spørgsmaal om Bolignød, der ikke lader sig affeje med en Del flotte Bemærkninger om uartige Børn.

Naar den ærede Ordfører i øvrigt talte om artige og uartige Børn, saa gad jeg vide, hvilke Børn der egentlig ere artige i den Forstand, Ordføreren tager det. Thi enhver af os, der har Børn, vil vide, at Smaa børn paa 3—4—5 Aar, som kunne løbe paa Trappegangene og nede i Gaarden, selvfølgelig meget hyppig finde paa at foretage sig en eller anden Ting, som Værten ikke er ganske glad ved. Men Værten maa jo vel vide, at disse Fattigfolk ikke ere i Stand til at holde Barnepige eller Opsyn, og derfor forefalder der selvfølgelig til Tider saadanne Smaauordener, som vi andre ved Lejlighed ogsaa kunne se vore egne artige Børn gøre, f. Eks. at de skære i Vinduskarmene, rive noget i Stykker og andet sligt, som i alt Fald, efter hvad Pædagogerne sige, skulle være Vidnesbyrd om Energi og Foretagelsesaand. Det forekommer mig derfor, at man skal være meget varsom med at anklage disse fattige Folks Børn, fordi de gøre sig skyldige i Uordener. Det vilde for mig være det allersorgeligste om Børnene bleve saa artige, at de ikke rørte sig og bleve, som Husværterne ville have det. Husværterne ville — og det have de gjort i mangfoldige Ejendomme — forbyde, at de maa opholde sig paa Trappegangene, at de maa lege i Gaardene, hvilken Slægt vil der ikke blive af Børn, der ikke maa lege i Gaarden? Paa Gaderne maa de heller ikke komme. De maa ikke spille Top, saa kommer Politiet efter dem. Paa Kørebanelen tør Forældrene nødig lade dem være. Disse Smaaafyre, der dog skulle have en vis Bevægelse og Frihed, ere som lænkebundne, takket være det Boligsystem, som slet ikke eller kun i ringe Grad har taget Hensyn til den opvoksende Slægt. Det er kun faa Husværter, der ere saa humane, at de ved visse Lejligheder som f. Eks. ved Fastelavn samle Børnene og lade dem glæde sig ved at slaa Katten af Tønden. De allerfleste betragte kun de fattige Lejere